

KLASSER

Den nye situasjonen med en klasse av dobbeltarbeidene kvinner har skapt en helt ny front mot kapitalismen hevder artikkel-forfatteren.

FOTO: KLASSEKAMPEN

Konsekvenser av analyse

Det tradisjonelle kjerneproletariatet og den kvinnelige delen av arbeiderklassen er ledende med grunnlag i ulike sider ved den kapitalistiske økonomien, vokst fram på ulikt historisk grunnlag. De har ulike styrker og svakheter. Kjerneproletariatet har sin styrke i sterke klubber på store arbeidsplasser, kvinnenenes styrke kommer i større grad til uttrykk i bevegelser på tvers, bl.a. som en del av kvinnebevegelsen.

De spiller rolle på ulike kampavsnitt. Kjerneproletariatet i kampen om arbeidsplassene i privat sektor, i kampen mot partimisbruk (FUF), i kampen for de lokale forhandlingene. Kvinnene er drivkraft når det gjelder arbeidstida, offentlig sektor, sentrale tillegg og lavtlønnsgaranti.

I kampen om oppsigelsesvernet ser vi begge deler.

Allianser

En viktig konsekvens av at arbeiderklassen idag har to spisser er at det blir avgjørende å kjempe fram en allianse mellom dem.

Når Bøe putter alle inn i begrepet kjerneproletariatet undervurderes forskjellene, og problemene med å utvikle en slik allianse blir dekket over.

Jeg oppfatter utviklinga av en slik allianse som en av de viktigste store utfordringer partiet står overfor. Skal

det være mulig, må kvinnene i arbeiderklassen tilkjempe seg makt til å legge premissene.

To slags arbeid.

Jeg mener også at Arne Bøe og min analyse fører til ulike måter å innrette arbeidet.

Bøes modell kan lett redusere arbeidet *med kvinnene* for å organisere og utløse kampkrafta til kvinnene i arbeiderklassen, til tradisjonelt faglig arbeid. Bare at en legger vekt på andre arbeidsplasser enn tidligere. Kvinnearbeidet blir en del av det faglige arbeidet, på menns premisser.

Jeg mener at det ikke holder.

Sjøløst skal vi drive faglig arbeid på store kvinnearbeidsplasser, og diskutere hva det betyr. Samtidig er kvinnebevissthet nøkkelleddet. Nettopp fordi kampkrafta springer ut av kvinners særegne situasjon som kvinnearbeidere. Derfor er det minst like nødvendig og viktig å styre kvinnepolitisk arbeid innretta på kvinner i arbeiderklassen.

Det betyr høyere prioritering av kampen om arbeidstid, kvinnelønn, barnehager, kvinnearbeidsplasser i offentlig sektor osv. Det betyr jobbing i Kvinnefronten. Og særegen kvinneorganisering i fagforeninger, klubber og på tvers i fagbevegelsen, i nært samarbeid med kvinnebevegelsen, i praksis Kvinnefronten.

I dag er dette arbeidet lavt prioritert, jeg oppfatter Bøes analyse som et mulig grunnlag for at det skal fortsette slik. Mitt syn er derfor at denne diskusjonen er svært viktig for partiets arbeid. ■